

ΠΡΟΞΕΝΙΚΑ.

Ὅσον εἴμεθα ἀμείλικτοι δίδωται τῶν ἀναξίων προξένων μας τῶν κατατρεχόντων καὶ ὄνομα καὶ ἀξίωμα καὶ τὸ Κράτος ὅπερ ἀντιπροσωπεύουν, ὑπὸ ἀμαθείας, εὐτελείας χαρακτῆρος, κακούργου πολλάκις παρελθόντος καὶ παρόντος, καὶ φοβερᾶς ἀκατασχέτου ὄχι πλέον φιλοχρηματίας, ἀλλὰ χρηματάρπαγης, τόσον θαυμάζομεν καὶ ἐκτιμῶμεν τοὺς ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς διαφθορᾶς ἀποτελοῦντας διαφυγεῖς ἐξαιρέσεις· καὶ ἐξαιρέσεις τοιαύτης μεταξὺ ἄλλων εἶναι καὶ ὁ ἐν Ἀδριανουπόλει ἡμέτερος πρόξενος κ. **Ν. Γεννάδης**, εἰς ἐκ τῶν ζωηροτέρων ἀντιπροσώπων τῆς γενεᾶς τοῦ 62, ἀκμαῖος τὴν μορφήν καὶ τὴν διάνοιαν, ἐπιβάλλον διὰ τοῦ παραστήματος καὶ τῆς ἀρετῆς του, ἐπιβάλλον διὰ τῆς προσωπικῆς του ἀνδρίας, ἣν εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐδέχθη νὰ ἐπικαλεσθῇ ὡς ἐπίκουρον τῆς προξενικῆς του δικαιοδοσίας, διακριθεὶς κυρίως ἐν τῷ ῥωσσοτουρκικῷ πολέμῳ, ὅτε ἔτυχε τῆς συμπληρωτικώτερης διαδηλώσεως τῶν Εὐρωπαϊῶν συναδέλφων του, ἐργασθεὶς ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐν Σέρραϊς, ἀναπτύξας πάντοτε ἐν ἐπιτυχεῖ συνδυασμῷ ῥώμην χαρακτῆρος μετ' ὀξύτητος διανοίας.

Τὴν σημασίαν τῆς ἐνεστώσης προξενικῆς θέσεως τοῦ κ. Γεννάδη οὐδεὶς ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἐν ὅλῃ αὐτῇ τῇ εὐρύτητι. Ἡ Ἀδριανούπολις δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἔρχεται ἀμέσως μετὰ τὴν Κωνσταντινουπόλιν διὰ τὸν ἐν Θράκῃ ἑλληνισμόν· ἡ Ἀδριανούπολις εἶναι τὸ τελευταῖον ἑλληνικὸν προπύργιον, εἰς ὃ ἐρρίφθημεν σχεδὸν ὡς ναυάγια ὑπὸ τῆς Ῥωσσοβουλγαρικῆς κατατιγίδος. Ὁ ἐν Ἀδριανουπόλει πρόξενός μας, ὅταν κἀλλῆται **Γεννάδης**, ἔχει πρὸ αὐτοῦ εὐρύτατον στάδιον ἐθνικῆς ἐνεργείας.

Ἄλλ' ὅπως ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν μεγάλην ἐντολήν του, δὲν ἔπρεπε τὸ ὅπερ διευθύνει Προξενεῖον νὰ εἶναι Γενι-

κὸν Προξενεῖον ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἔχῃ τὸ ἀρμόδιον προσωπικόν; Δυστυχῶς, οὔτε τὸ ἐν, οὔτε τὸ ἄλλο. Καὶ ἡ κοινόδοσις αὐτῇ τῶν ἐνεργειῶν τοιοῦτου ῥέκτου προξένου ἐν κέντρῳ, ὅπου τρεῖς ἀπητοῦντο πρόξενοι, ἂν ἦτο τοῦτο δυνατόν, εἶναι μεγάλη παρὰ γινώριστις ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστολῆς τῆς.

Τὰς σκέψεις ἡμῶν ταύτας ὑποβάλλομεν ἐν πάσῃ ἀπαθείᾳ ὑπὸ τὴν προσοχὴν τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ.

ΟΜΗΡΟΛΟΓΙΑ.

Εἶδομεν τὸν κ. Στεφανίδην, βουλευτὴν πλέον. Τὸ καμὰρι του εἶναι ἀξιοθέκτον. Εἶπομεν βουλευτὴν, ἀλλὰ ἐκάμαμεν λάθος· ἔπρεπε νὰ εἰπωμεν βουλευτὴν ἀνὴρ, διότι ὁ κ. Στεφανίδης ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἥρως τοῦ Ὀμήρου, ἀδιάφορον ἂν δὲν τὸν ἀναφέρῃ ὁ Ὀμηρὸς μετὰ τὸ ὄνομά του· μόνον τὸ ζεῦγος τῶν μυστικῶν του ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὑπῆρχεν Ὀμηρὸς καὶ ἀπὸ τοῦδε ἀπαιτοῦμεν παρὰ τοῦ βουλευτοῦ Ἀγυῖας νὰ κληροδοτήσῃ τὸ ζεῦγος αὐτοῦ εἰς τι τῶν Ἐθνικῶν Μουσείων, διὰ νὰ τὸ κτυπῶμεν ἐκάστοτε εἰς τὴν μούρην παντὸς Γερμανοῦ, ὅστις θὰ ἀρνείτο τὴν ὑπαρξίν τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἰλιάδος. Οἱ ἀρχαιολόγοι δὲν πρέπει ν' ἀφίσσιν ἀπὸ κοντὰ τὸν κ. Στεφανίδην, διότι ἡ μελέτη τοῦ παραστήματος, τῶν κινήσεων, τῆς ἀπαγγελίας, τῆς προφορᾶς, τοῦ βίου, τοῦ ὕπνου τοῦ κ. Στεφανίδη ἀποδεικνύει πῶς ἐβημάτιζον, πῶς ἐκινούντο, πῶς ὠμίλουν, πῶς ἔτρωγον, πῶς ἠγόρευον, πῶς ἐκοιμῶντο καὶ πῶς συνεκοιμῶντο ἀκόμη οἱ ἥρωες τοῦ Ὀμήρου, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ἑκτωρ, ὁ Πάτροκλος.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς λύει καὶ ἄλλο ἀκόμα ζήτημα ὁ κ. Στεφανίδης· φορεῖ τὸν χιτῶνα ἥρωος ὁμηρικοῦ, τὸν καλὸν, τὸν πατρώον, τὸν νεγάτεω χιτῶνα. Εἶναι μέλας,

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

ὑπὸ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΕΡΕΥΝΑΝ.

(*1ος συνέχειαν καὶ τέλος ἀριθ. 237, 238, 239, 240 καὶ 241.)

Ἐν Μαυροβουνίῳ ἡ γυνὴ κατ' οὐδὲν σχεδὸν διαφέρει τῆς δυστυχοῦς Αὐστραλιανῆς· ὁ ἀχθοφόρος τοῦ ἡμιπεπολιτισμένου τούτου μικροῦ ἔθνους δὲν εἶνε γένους ἀρσενικοῦ· δι' 20 λεπτὰ τὰ ἰσχυρὰ νῶτα μιᾶς γυναικὸς λαμβάνουσι τὴν τιμὴν νὰ φέρωσιν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τὸ μπαγούλο τοῦ ἐπισκεπτομένου τὴν ἀγορὰν χώραν αὐτῶν.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ρουμανίας ὁ χωρικός παραχωρεῖ τὴν σύζυγόν του εἰς τὸν ξένον ἀντὶ ἡμίσεος φράγκου ἢ ἐνὸς πεπονίου, ὡς οἱ Βοχιμάνοι τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐν Ρωσίᾳ ἴσως θὰ ὑπάρχῃ μεγαλύτερα ἀποκτήνωσις.

Ἐν Γαλλίᾳ, ἐὰν ἐξαίρεσιν τις τοὺς Παρισίους καὶ τὰς μεγαλύτερας πόλεις, θὰ ἐκπληγῇ βλέπων ἀξέστους φυσιογνωμίας καὶ χονδρὺς τρόπους καὶ ἀμάθειαν τῶν λοι-

πῶν κατοίκων· ἐννοεῖται ὅθεν ὅτι ἡ γυνὴ δὲν θὰ εἶνε ὑπὸ καλλιτέρας καὶ ποικιλωτέρας συνθήκας τῶν γυναικῶν τῶν ἄλλων ἔθνων, τὰ ὅποια ἀνεφέραμεν. Τούταντιον μάλιστα φρίσσει τις βλέπων τὸν χαλαρὸν σύνδεσμον, ὅστις συνδέει τὰ μέλη μιᾶς μετροῦς ἢ πτωχῆς οἰκογενείας, τὴν πρόωρον καὶ ἐντελὴ ἐγκατάλειψιν τοῦ ἀσθενοῦς φύλου εἰς τὴν τύχην του ἐν τῷ μέσῳ τῆς τύρβης τῶν μεγάλων πόλεων. Ὁ Ε. Legouvé ὁμιλῶν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Σορβόννης τῶν Παρισίων περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς μεταξὺ ἄλλων ἔλεγεν ὅτι, ἐὰν ἐρωτήσῃ τις χωρικὸν πόσα τέκνα ἔχει, ὁ χωρικός, ἐὰν δὲν ἔχῃ, ἀρρενα, θὰ ἀπαντήσῃ: «δυστυχῶς, κύριε, δὲν ἔχω, ἀλλ' ἔχω μόνον δύο θυγατέρας.» Τοῦτο βεβαίως εἶνε ἀρκετὰ χαρακτηριστικόν.

Τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα ἀρκοῦσι, νομίζω, νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ κατάστασις τῆς γυναικὸς καὶ κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους δὲν ἦτο ἄλλοις ἐκείνης, ἣν βλέπομεν σήμερον εἰς τὰ διάφορα ἔθνη τῆς γῆς· διότι καὶ μετὰ παρέλευσιν χιλιάδων αἰώνων, ἐὰν δώσῃ τις σήμερον εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀνθρωπότητος ἐν κάτοπτρον, θὰ ὁμολογήσῃ αὕτη ὅτι πολὺ δὲν ἠλλάξεν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο.

Αἱ κατώταται αὗται βαθμίδες τῆς κλίμακος τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τοὺς διαφόρους συγχρόνους λαοὺς, δὲν εἶνε

τρίχινος, μικρόν διαφέρων τῆς χλαμύδος τῶν μετὰ τὸν Ὀμήρου Ἑλλήνων. Ἡ διαφορὰ κῦπη συνίσταται κυρίως εἰς τὴν κοινῶς λεγομένην κουκκοῦ. *lar*, μετέχουσιν πολὺ βουρνούζιου ἀραβικοῦ, ἡρτημένον μὲ κροσσούς ἐρυθροὺς ἐκ μετάξης. Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ὀμήρου οἱ Ἕλληνες εἶχον εἰσέτι προσφάτους τὰς ἀναμνήσεις τῶν ἐξ Ἀσίας προελεύσεών των καὶ ἐνεδύοντο ὀλίγον ἑλληνοτουρκιστί.

Μία καὶ μόνη ἀμφιβολία μένει ἂν οἱ ὁμηρικοὶ ἄνδρες ἔφερον ὑψηλὸ καπέλλο ἢ κράνος τοῦ Χαδζή-Πέτρου. Θὰ ἐρωτήσωμεν ὁμῶς τὸν κ. Στεφανίδην καὶ θέλομεν λύσει καὶ τὴν ἀπορίαν αὐτήν.

Τώρα σιγὰ σιγὰ αἱ κυρίαι μᾶς ἐρωτᾶτε εἰς τὸ αὐτί, γνωρίζουσαι ὅτι οἱ φέροντες χλαμύδας εἶναι ὀλίγον γυμνοὶ, ἂν καὶ ὁ κ. Στεφανίδης εἶναι καθ' ὅλα χλαμυδοφόρος. Σᾶς ἀπαντῶμεν, κυρίαι μου, ὅτι νὰ τὸν πλησιάσετε μετὰ θάρρους καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι ὁ κ. Στεφανίδης εἶναι χλαμυδοφόρος. . . . ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς εὐσχημοσύνης.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ.

Διάττων ἀστὴρ ἐνέσκηψεν εἰς τὴν πόλιν μας, διάσημος, καθὰ λέγεται, βιολονσελίστας, ὁ **Ἀντώνιος Κάρρο**, Ἰταλὸς τῆς σχολῆς τῆς Νεαπόλεως, ὅστις τῇ ἐσπέρᾳ τοῦ Σαββάτου, ὥρ. 8 1]2 μ. μ. προτίθεται νὰ δώσῃ μεγάλην μουσικὴν συμφωνίαν, καθ' ἣν θὰ ἐπιδείξῃ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς δημοσίας τέχνης του. Οἱ ἀκούσαντες ὁμιλοῦσι μετὰ θαυμαστικοῦ ὕφους περὶ τοῦ ὀργάνου του, ὡς οἱ ἰδόντες ἰδίους ὀφθαλμοῖς κἀνὲν θαῦμα καὶ διηγούμενοι ἔπειτα αὐτὸ εἰς ἄλλους. Μᾶς εἴπον, ὅταν παίξῃ θαυματουργικώτατα κυλίων τὸ μαγικὸν δοξάρι του, ἡ φαντασία δανειζομένη ὥτα ἐναυλιζε-

ται ὁλόκληρον ὀρχήστραν. Εἰς τὸ σαλόνι τοῦ φίλου μας κ. Μασκερόνη ἔκχευε θαύματα· τόσα θαύματα, ὥστε ὁ πιανοδιδάσκαλός μας ὀλίγου δεῖν νὰ ὀρκισθῇ νὰ μὴ ἐγγίσῃ ποτέ του πιάνο, ὅταν ἐν βιολοντσέλλο κάμναι μίαν ὀρχήστραν.

Ὁ κ. Κάρρο εἶναι ὡσεὶ τεσσαρακοντούτης· παχὺς, ἀρκετὰ εὐμορφος, καλοκαρδώτατος δέ. Τὸ μόνον περιέργον ἐν αὐτῷ εἶναι ὅτι τὸ θαυματουργόν του βιολοντσέλλο δὲν τὸν ἔκχευε ἀκόμη Τσιγγρό. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Τσιγγρὸς ἀκούομεν ὅτι εἶναι Ἕλλην, θὰ δοκιμάσῃ ἴσως τὴν τύχην του καὶ ἐν Ἀθήναις, προσλαμβανόμενος εἰς τὴν ὀρχήστραν τὴν ὁποίαν θὰ σχηματίσῃ ὁ κ. Μασκερόνης διὰ τὴν μελοδραματικὴν ἰταλικὴν ἐταιρίαν, τὴν ὁποίαν θὰ φέρῃ τὸ καλοκαίρι εἰς τὰ θερινώτατα *Ολύμπια*. Ἀπὸ τοῦδε σᾶς λέγομεν ὅτι ὁ θάσος τοῦ κ. Μασκερόνη δὲν θὰ τὸν μασκαρεύσῃ διόλου· θὰ εἶναι πρωτοφανὲς εἰς τὰ θεατρικὰ χρονικά τῶν Ἀθηνῶν νὰ καταλάβουν ἐνδοξον θέσιν εἰς τοὺς ῥεμβασμούς καὶ τὰ λογοπαίγνια τοῦ στυλ-βοντος ἐξ εὐζωίας *Teneke* μας.

Μετὰ τοῦ κ. Κάρρο εἰς τὴν μουσικὴν συμφωνίαν τοῦ Σαββάτου θέλουν συμπαίξῃ καὶ ὁ κ. Μπεκατόρης, ὁ ἐν Γερμανίᾳ μορφωθείς ὑπότροφος τοῦ κ. Μελά, ὁ κ. Μασκερόνης, ὁ κ. Φεράρης καὶ τινες ἄλλοι.

Τὸ πρόγραμμα εἶναι ποικίλον, ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου τρία φράγκα, αἱ ἐκπλήξεις τοῦ βιολοντσέλλου τοῦ Ἰταλοῦ καλλιτέχνου προμηνύονται ἔκτακτοι, ὥστε ὠθοῦμεν ὅλας τὰς φιλοκάλους ἀκοὰς εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ Ὤδείου, διότι θὰ περάσουν τὴν ὥραιότεραν ἐκεῖ ἐσπερίδα. Εἶναι ἐλεύθεραι αἱ ἀκοαί, ἀφοῦ πληρώσουν τὰ τρία φράγκα των, νὰ στείλουν εἰς ἣν τινα θέλουν αἶθουσαν τοὺς πόδας των ἵνα χορεύσουν, ἂν καὶ ἡ ἐσπέρα τῆς αὔριον δὲν εἶναι ἐσπέρα χοροῦ.

Γ. Γ. Πληροφοροῦμεθα ταῦτα τῇ στιγμῇ ὅτι ἡ μουσικὴ συμφωνία ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς τετάρτης.

δυνατὸν νὰ εἶνε ἀνώτεραι ἐκείνων τὰς ὁποίας ἄλλοτε κατὰ τὰς μεμακρυσμένας ἐποχὰς κατέσχον τὰ διάφορα ἔθνη τῆς γῆς. Σήμερον ἔτι ὑπάρχουσι λαοὶ ζῶντες ἐν φυσικῇ καταστάσει, ὡς τὰ ζῶα, ὅπως καὶ τότε· ὑπάρχουσιν ἐπίσης βάρβαροι, ἡμιπεπολιτισμένα ἔθνη σήμερον, ὅπως καὶ τότε. Οἱ κ λοιπὸν εἶνε ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἀπέναντι τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς κοινωνίας σήμερον εἰς τὰ διάφορα ἔθνη, τοιαύτη ἀναγκαιῶς ἦτο καὶ τότε· καὶ ἐπομένως δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν διατί ἡ γυνή, οὔσα ἐκτὸς τοῦ κόσμου οὕτως εἰπεῖν, δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' ἀφῆκε τὸ σταδίον ἐλεύθερον εἰς τὸν ἄνδρα καὶ μόνον· ἐξετάσαμεν δὲ προηγουμένως τοὺς φυσιολογικοὺς καὶ βιολογικοὺς λόγους, δι' οὓς μοιραίως ἡ γυνή ἐτέθη ἐκτὸς τοῦ κόσμου· οὕτω εἶδομεν ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ φύσει αὐτῆς ἔγκειται ἡ διάφορος ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς σχέσις πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, καὶ ἐπομένως ἡ διάφορος διεύθυνσις, ἣν ἔλαβε κατ' ἀνάγκην.

Ἐνταῦθα ἀκουσίως θὰ ἐξαγγέλῃ τις τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἐπειδὴ αἱ φυσικαὶ συνθήκαι, ἐκτὸς τῶν ὁποίων ἡ γυνή, ὡς θῆλυς ὁργανισμὸς, εὐρίσκεται, θὰ ἦνε πάντοτε αἱ αὐταί, καὶ ἡ θέσις αὐτῆς ἀπέναντι τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐξ ἀνάγκης θὰ εἶνε ἡ αὐτὴ εἰς τὸ μέλλον μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου. Τὸ συμπέρασμα

τοῦτο εἶνε ὅπως ἐναντίον τῶν ἰδεῶν, τὰς ὁποίας ἔχουσιν περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς γυναικὸς κοινωνιολόγοι τινὲς νεωτερίζοντες, ἡ καὶ ἀπλὰ ἄτομα, φρονούντες ὅτι εἰς τὸ μέλλον ἡ γυνή θὰ λάβῃ καὶ ὀφείλει νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

Τινὲς μάλιστα ἀπὸ τοῦδε φρονοῦσι νὰ εἰσαγάγωσι τὴν γυναῖκα εἰς αὐτὰ, δίδοντες εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα τοῦ ψήφισιν, τοῦ ἐκλέγεσθαι, τοῦ διορίζεσθαι εἰς θέσεις κτλ.

Οἱ τῶν ἰδεῶν τούτων ὁπαδοὶ δὲν ἔλαβον κἀν τὸν κόπον νὰ ἐξετάσωσι τοὺς λόγους, δι' οὓς μέχρι τοῦδε αἱ ἰδέαι αὐταὶ δὲν ἐπραγματοποιήθησαν, καὶ διατί ἡ γυνή ἦτο ἐκτὸς τοῦ σταδίου ἐνεργείας. Ἐὰν ἐγνώριζον τὰς αἰτίας τοῦ φαινομένου τούτου, δὲν θὰ εἶχον τοιαύτας ἰδέας· θὰ ὠμολόγουν προθύμως ὅτι εἶνε ἀδύνατον ἡ γυνή νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στενοῦ κύκλου, ἐν ᾧ εἰργάσθῃ· ὅτι δύναται νὰ τροποποιηθῇ ἡ μορφή τῆς ἐνεργείας αὐτῆς, οὐχὶ ὁμῶς αὐτὴ ἡ ἐνέργεια· καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους εἶνε ὀρθὸν ἡ γυνή νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἔνθα τὴν ὠδήγησεν αὐτὴ ἡ φύσις, δηλαδή εἰς τὴν οἰκίαν, τὴν οἰκογένειαν.

Πᾶς τις δὲ βεβαίως θὰ εὐχρηθῇ ἵνα ἡ σχέσις αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα βελτιωθῇ εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς, καὶ νὰ μὴ χρησιμεύῃ μόνον ὡς ὄργανον ἀπολαύσεως τοῦ ἀνδρὸς, ἢ ὡς ἐργαλεῖον καὶ κτῆνος ἐργαζόμενον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ